

Год. I.

София, 24 Септември 1933 год.

МАКЕДОНСКА ПРАВА

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ

Редакторъ: ДИМ. П. ЕВТИМОВЪ

ИЗЛИЗА ВСЪКА НЕДЪЛЯ СУТРИНЬТА
Броя 2 лв.

Абонаментъ:

За година	100 лв.
За 6 месеца	60 лв.
За странство	200 лв.

Редакция и администрация:
София, ул. „Графъ Игнатиевъ“ № 11
Телефонъ № 68-91

миналото НА ГЕРОИЧНА МАКЕДОНИЈА

Нашитѣ инородци

Влашката чета на Георги Мучитано—Касапчето (първият въ предния редъ отлѣво) и Александър Кошка (вторият въ предния редъ отдѣсно)

Най-славнитѣ и най-свѣтлитѣ страници отъ революционния епосъ на кървавитѣ и героични борби на македонския робъ за свобода и човѣшки правдини, безспорно, представлява времето, когато подъ пурпурно-червеното знаме на македонската революция бѣха се наредили всички македонци безъ разлика на вѣра, народност и политически убеждения. Това бѣха, наистина, времена славни, сублимни, идеални, които едва ли нѣкога ще се повторятъ въ нашата история съ сѣщата кристална чистота и лѣчезарност.

Ако ние днесъ най-вече отъ всички славимъ Гоце Дѣлчевъ, то това е именно затуй, защото единственъ той най-добре схвана и до край храбро устоява позициитѣ на единния македонски фронтъ. Той единственъ успѣ да събере въ една революционна челодежъ всички македонци: българи и власи, албанци и гъркомани, даже турци, евреи и гърци. Само при него националисти и социалисти (комунисти), анархисти и сатанисти, се чувствуваха като братя и братски проливаха кръвта си за Македония. Блаженни времена!

Следъ трагичната смъртъ на Гоце малцина бѣха ония дейци, които можаха да се издигнатъ на неговата висота. Като изключимъ орлитѣ на Иринѣ-Пиринѣ планина — славнитѣ нѣкога серски революционери, много малко бѣха ония дейци отъ останалата частъ на Македония, които отстояха докрай позициитѣ на Гоце. Отъ рода на тия малцина млади републиканци бѣха героитѣ, що въ Крушево славно, съ кръвта си написаха епопеята на Крушевската република съ президентъ Никола Каревъ и воененъ министъръ — влахътъ Питу

Гуле. Въ тоя духъ бѣха откърмени първитѣ македонски революционери, видно мѣсто между които заема костурскиятъ войвода Митре Влаха, по народностъ влахъ — друга една македонска легенда следъ Гоце и Сандански.

Въ тоя духъ на общностъ, който — уви! — не трая дълго, но който царуваше по цѣлата почти революционна територия на невидимата македонска република, създаде славата и величието на Македония, недостигнато и ненадминато до днесъ. Тогава въ Македония нѣмаше българи, нѣмаше власи, гъркомани, а имаше само македонци. Вътрешната македонска революционна организация не бѣше българска организация, която имаше за задача за се бори за извоюване права и свободи само за българското македонско население, а бѣше въ истинската смисълъ на думата македонска революционна организация, ратуваща за правата и свободитѣ на всички македонци. Македонското движение нѣмаше тѣсенъ националистиченъ характеръ, а имаше чисто македонски такъвъ. Въ това именно време се създаде новото понятие за македонски народъ, символъ на македонското единство и политическата независимостъ (автономностъ) на Македония.

Най-голѣмото зло, което върховизмътъ нанесе на македонското дѣло, се състои въ това, че той успѣ да измѣсти движението отъ тия му позиции, да го измѣсти отъ правилния му исторически пътъ, като обърна революционната организация въ организация за българската пропаганда. По образеца на тая пропагандаторска организация създадоха се въ Македония подобни организации отъ гърци и

сърби съ центрове Бѣлградъ и Атина. И така, това, което съставляваше най-съкровенното желание на гръцкитѣ и сръбски империалисти — да раздвоятъ македонскитѣ сили, се постигна. Злото, което се нанесе на македонското дѣло бѣше на лице. Македонската революционна организация до колкото тя вече можеше и имаше право да се нарича такава, бѣше заставена да води борбата, вмѣсто срещу единъ фронтъ, срещу три фронта. И почна онака страшна, срамна и позорна кървава македонска междоусобица, която и днесъ на българско-македонска почва не е стихнала, инсценирана отъ враговетѣ на Македония.

Важното е да се знае, че тамъ кждето четитѣ на организацията бѣха прошарени съ инородци, а имаше и цѣли чети инородни, като тая на храбритѣ македонски войводи Георги Мучитано Касапчето, Александър Кошка и др. върховизмътъ мѣчно можеше да проникне и още по-мѣчно можеше да се затвърди.

Съ създаване, обаче, революционни организации и отъ другитѣ македонски националисти, Македония се раздѣли на сфери за влияние, на чужди периметри. Стариятъ идеалъ на истинскитѣ борци — автономията на Македония се изостави. Лозунгътъ Македония на македонцитѣ, бѣше само единъ параванъ, задъ който ясно личеха попѣлзновенията на вънкашни сили и фактори. Тѣй се подготви подѣлбата на Македония, която въ 1912 г. съ фаталния сръбско-български договоръ стана фактъ. Този договоръ изкова ново страшно робство за Македония, което и до днесъ продължава.